

Иванку!“... Та и неговото умислювание н'амъ какъ ми се показва тъй... Ти какво ште ръчешъ?

Велможата.

Ехъ, Симо! много работи не ни се допадатъ и ни се показватъ н'амъ какъ, ама — гледай си работата...

Симу (клати глава).

Но не е добро това, брате, не е...

Велможата.

Знаешъ ли какво? въ такива работи най-доброто — да се путавашъ.

Симу.

Да се путавашъ! какъ да се путавашъ? Да се путавашъ, когато може да има опасностъ за царятъ, за царството... Разбирашъ ли, че на таквось мерише работата? Да се путавашъ! Та за това ли сме проливали толкова кръвъ? за това ли сме търпели толкова мъжки, трудъ, безпокойства? за това ли сме доживъли до бѣли косми?

Велможата (безпокойно).

Та не викай така, Симо, че може да те чуетъ нѣкой и тогава думитъ ти Богъ знае какво смущение ште направятъ... (огледва се на страни).

Исагъ (подръпва се и се поскривва).

Симу.

Не, брате, не! трѣба добръ да се внимава, та ако има опасностъ, — мърки да се зематъ. Иванкувото умислювание...

Велможата (махва съ ръка).

Остави се!... (тръгнува да си утива).

Симу (върви подиря му).

Остави се! остави се!... Какво ште ръче това? Не е добръ така, никакъ не е добръ!...

(утиватъ си).